

Наистина, тжовнитѣ чувства като че се омокотяватъ допѣкждѣ отъ мисълта, че, всрѣдъ общото равнодушие и забвение за падналитѣ, тжжатъ искрено двѣ души: «поетътъ и майкитѣ свети,» ала тази мисълъ още по-силно наранява сърдцето и още още по-силно впечатлява въ душата на читателя тежката, наранителна и безутѣшна скръбъ, която прониква стихотворението.

2. Въ стихотворението — *Какъ гледамъ ужаситѣ на войната* — поетътъ съболѣзнува за голѣмата скръбъ на майкитѣ, чиито чедъ сж паднали въ войната. Накрасовъ намира, че само майчината скръбъ и майчинитѣ сълзи сж вѣчни и искрени. Тѣзи черти на стихотворението сж общи съ ония на «Новото гробище на Сливница.»

3. Въ стихотворението — *Вървя ли въ улицитѣ шумни* — Пушкинъ разкрива своята вѣчна тжга, тжжовното чувство, което поражда мисълта за неизбежната смъртъ. Тази мисълъ го прѣслѣдва навредъ: и изъ улицитѣ, и въ многолюдния храмъ, и посрѣдъ безгрижнитѣ весели юноши; гледа ли осамотенъ джбъ, милва ли дѣте, поетътъ си мисли, че и джбътъ, и дѣтето ще го прѣживѣятъ. Най-послѣ той се помирява съ мисълта за смъртъта, само че иска да бжде заровенъ по-близко до родината си.

4. Въ стихотворението — *Самъ излѣзохъ на поле широко* — Лермонтовъ разкрива своята безутѣшна скръбъ, която се поражда у душата му въ тържествена тиха звѣздна нощъ. Поетътъ е разочарованъ отъ живота. Той нищо не чака отъ него, не скърби и за миналото. Нему се иска едно — да се забрави, да заспи, но не съ гробенъ сънъ:

Но не съ тоя сънъ гробовенъ, тежки  
Азъ желалъ бихъ да заспя въ прахътъ,  
Но съ остатъкъ отъ чувства жежки  
И съ грѣди, що дишатъ и тунтатъ...

5. Въ стихотворението — *Остави тазъ пѣсенъ любовна* — Ботевъ се обръща къмъ своята любовница и я моли да забрави миналото — любовта, защото той всичко е потѣпкалъ и сърдцето му, покрито съ скръбъ и съ дълбоки рани, диша злоба къмъ мжчителитѣ на народа. Той подканва годеницата си да запѣе на жалостъ, да съгласи душата си съ плача на народа, да запѣе: